

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΕΝ είμαι γιατρός, ωστόσο παρακολουθούσα ταχτικά με πολύ ενδιαφέρον τις παραδόσεις του φίλου μου καθηγητού Μαρμπούα, ο οποίος ήταν μέλος του Ιατρικού Ινστιτούτου.

Η παραδόσεις του γίνονταν σ' ένα νοσοκομείο και δεν μπορούσαν να παρευρισκούνται σ' αυτές παρά μόνον καθηγητάι, φοιτηταί και νοσοκόμοι. Εγώ ωστόσο καθάρωνα να τις παρακολουθώ, χωρίς σ' ένα διαρκές εισιτήριο, με το οποίο με είχε φρονιάσει ο φίλος μου.

Την ημέρα εκείνη, ο Μαρμπούα άρχισε έτσι την παραδόσή του:

— Σήμερα, κύριοι, θα σάς παρουσιάσω ένα περίεργο φαινόμενο... Πρόκειται για μία νέα ύστερική, μόλις δέκα όχτρον χρόνων. Ονομάζεται Λίζα Ωμπέρ και από μικρή έδειξε φρενάρ συμπτώματα νευροπάθειας. Είχε πατέρα άλκοολικό και μητέρα επιληπτική. Όταν ίδητε με τα ίδια σας τα μάτια και θ' άκουσα από το στόμα της την περίεργη ιστορία που θα σάς πη και που είναι το πιο περίεργο ύστερικό ψέμμα που έχω άκουσει.

Κατόπιν ο καθηγητής γύρισε στη νοσοκόμο που ήταν κοντά του κι' έρωτησε:

— Ήλθε;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Λοιπόν, φέρτε την.

Σε λίγο μπήκε μέσα στην αίθουσα μία όμορφη κοπέλλα με γαλιανά ματίνα. Λίγο άν την έπρόσεξε κανείς, θα μπορούσε ν' αντίληφθθ ότι παρούσαζε αρχές έγκυμοσύνης. Ο Μαρμπούα την έθελε να καθήση και άρχισε να της μιλή:

— Δεσποίνε, εϊσθε έδώ μπροστά σθ γιατρούς. Μπορείτε λοιπόν να μου έπαναλάθετε όσα μου είπατε προχθές στο Ιατρείο μου; Μιλήστε χωρίς φόβο, θέλουμε όλοι το καλό σας και θα σάς βοηθήσουμε να έκδικηθήτε.

Ο πρόλογος αυτός μās εξέπληξε, αλλά η Λίζα Ωμπέρ δέν μās άφησε πολλή όρα να σκεφθόμε κι' άρχισε να μιλά με άνκετη άδαιαντοπία.

Είχε μπη στο νοσοκομείο Σαρκό για θεραπεία και πήγαίνε καλύτερα, τόσο που της είχαν δώσει άδεια να κυκλοφορή μέσα στο ίδρυμα και πολλά γιατρούάκια έκαναν επάνω της πειράματα ύπνωτισμού και ύπβολης.

— Πού να φαντασθώ τι θα μου συνέβαινε.

Κι' έξηγησε πώς ένας γιατρός άπο τους έσωτερικούς, της έπρότεινε μία μέρα να την κοιμησή μέσα στο θάλαμο των άκτινοσκοπήσεων. Όταν έξύπησε όμως, ένοιωσε πώς ήταν φρενάρ κουρασμένη και είχε πόνοιας σ' όλο της το κορμί.

— Ένα μήνα άργότερα, είχα αντίληφθθ, ότι ήταν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση.

— Μεί λένε ύστερική, είπε καταλήγοντας. Δέν με πιστεύουν. Μου λένε ότι είμαι μία διεφθαρμένη, με εγώ σας θεθαία, ότι δέν είχα ποτέ μου κανένα φίλο... Ο πατέρας του παιδιού που θα γεννησώ, είναι ο γιατρός που με κοιμισε στο Ιατρείο. Άν τον συναντήσω ποτέ, θα τον έκδικηθώ.

Ο καθηγητής την καθάρουασε και ύστερα έκανε νόημα στη νοσοκόμο να την πάρη.

— Να την αφήσουμε να φύγη; ρώτησε η νοσοκόμος.

— Όχι, άπάντησε ο καθηγητής. Θα την χρειασθόμε άργότερα.

— Ύστερα, όταν έκλεισε η πόρτα, συνέχισε την όμιλία του. — Μη νομίζετε, είπε, ότι η γυναικία αυτή έχει την ίδια πώς λέει ψέμματα. Είνε θεθαία, ότι λέει την αλήθεια. Είνε άπο τα σπάνια παραδείγματα ύστερισμού και τίποτε δέν θα μπορούσή ποτέ να την πείση ότι δέν είνε θήμα του γιατρού, που μόνο στη συντασία της ύπαρχει... Μπορούμε όμως να της δάσουμε την ίκατοποίησι ότι έκδικήθηκε με την γνωστή μέθοδο του ύπνωτισμού. Θα κάνουμε άμωςω το πείραμα και θα ιδήτε τα θαύμα-

τα της ύπβολής. Φέρετε την άσθενή!

Η Λίζα Ωμπέρ ξαναέκαμε την εμφάνισί της. Την έθελαν να καθήση και ο καθηγητής της είπε:

— Μολονότι σας συνέλη το άτύχημα που μās ειγηγηθήκατε, δέν πιστεύω ωστόσο να έχετε αντίρρησι, άν σάς ύπνωτισώ έδώ ένώπιον του κοινού.

— Γιατί να με ύπνωτισετε;

— Για το συμφέρον... Δέν θέετε να έκδικηθήτε; Λοιπόν άφήστε μās να σας βοηθήσουμε.

Και γυρίζοντας προς η άκροατήρη, πρόσθεσε:

— Ήπερνά, έ'α να την έπαιωτίση.

Μιά λευκή μπλούζα κουνήθηκε άνάμεσα στους άκροατάς κι ένας νίος προχώρησε χωρίς μεγάλη προθυμία προς την άσθενή. Όταν έφθασε κοντά της, άκούμπησε τα δάχτυλά του στα θλεφάρα της με δύναμη, αλλά η Λίζα μόλις τον είδε, άρχισε να φωνάζη σαν τρομογεμένη:

— Αυτός είναι! Αυτός, τον άναγνωρίζω!

Μεγάλη σύγχυσις άπλώθηκε τότε στην αίθουσα, αλλά ο καθηγητής σηκώθηκε κι' έφώναξε με ύφος επιτακτικό:

— Σιωπή! Δέν θα έπιτρέψω κανένος είδους έκδηλώσεις.

Ο γιατρός Μπερνιέ, έξ άλλου, είχε γίνει πελινός και διαμαρτυρόταν:

— Είνε τρελλή! Πρώτη φορά την θλέπω...

— Εγώ σέ ξέρω, παληάνθρωπε και δέν θα μου γλυτώση; φώναξε η ύστερική.

Θα του έξέσχιζε μάλιστα το πρόσωπο, άν δέν της έπιαναν τα χέρια δυο νοσοκόμες.

— Εμπερνέ, Μπερνιέ, ύπνωτίσε την! Τι περιμένεις; διάταξε ο καθηγητής.

Τό ήσυχο και συγχρόνως επιτακτικό ύφος του καθηγητού είχεν επαυαφέρει την τάξι στο άκροατήριου και σέ λίγο η άπειλές της άσθενούς είλην σταματήθει και το κεφάι της έπεφτε θαρό ένθ τα μάτια της έκλειναν.

— Κοιμήθηκε, θεθαίωσε τότε ο Μπερνιέ, και ο καθηγητής έπήρε τότε το χέρι της Λίζας και της είπε:

— Θέλεις να έκδικηθής;

— Ναί, μούγκρισε αυτή μέσα άπο τα σφιγμένα δόντια της.

— Λοιπόν, να ο έχθρός σου κοιμηται εκεί σ' αυτό το ντιάν.

— Έδειξε ένα άνυπνοτικό πρόσωπο πάνω σθ ένα χειρουργικό κρεβάτι και συνέχισε:

— Πήγαίνε σιγά-σιγά και γαρίς να της λέξι σκότισέ τον.

— Ναί!...

— Πάρτε το μαγαίρι που είνε άπάνω στο τραπέζι και χτύπητέ τον στην καρδιά.

Σάν νευρόσπαστο, η Λίζα Ωμπέρ έκινήθηκε, έπροχώρησε με μηχανικές κινήσεις στο τραπέζι, αρπάξε ενα μετάλλιο χαρτοκοπήτρα και βουθυθθηκε άργά προς το κρεβθθί που της είχαν δείξει.

Ο Μπερνιέ την άκολουθούσε όημα προς όημα. Έξαφνα η ύπνωτισμένη γυρίζε άπότομα και τότε άντηληφθήκαμε όλοι πώς δέν ήταν κοιμισμένη.

Με μία ταχύτητα άστρατιαία βύθισε το χαρτοκοπήτρα στο άιστερό μάτι του Μπερνιέ, ο οποίος έπεσι μπρούματα καταγής, θυγάζοντας ένα άγιοιο μούγκρισμα.

Όλοι τότε έτρεξαν γύρω τους, ένθ η άσθενης έφώναξε με χαρά:

— Έκδικήθηκα!... Έκδικήθηκα!...

Η αϊχμή του χαρτοκοπήτρας είχε βυθισθί με τόση δύναμη, ώστε έχι μόνο είχε θυάλει το μάτι του Μπερνιέ, αλλά του είχε τρηπήσει και το μυαλό και τον είχε αφήσει νεκρό, στον τόπο.

Ο Μπερνιέ την άκολουθούσε βήμα προς βήμα...

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΟΥΛΑ

Όταν τα ούλα σας είναι έρεθισμένα, μη χρησιμοποιήτε θοόοτα. Να τα πλένετε μόνον με τρεις σταγονέια μασ ποτήρι νερού. Καλό έπισινείνε, λαδβι κοινής κανέλλας και ν' άποφεύγετε για ζεστό ήλιο ή ψησάοτα.

